

Szivárvány

VERS, MESE, JÁTÉK KICSIKNEK • 2020. ÁPRILIS

4.

A vibrant watercolor illustration of a spring garden. In the foreground, a woven basket is filled with several large, red Easter eggs, some decorated with white patterns. The basket sits on a patch of green grass with small pink and yellow flowers. In the background, there are more flowers, including tulips and daisies, and two yellow butterflies are fluttering. At the bottom, a row of four ladybugs is visible. The overall scene is bright and cheerful, representing the Easter season.

TÓTH ÁGNES

Húsvéti berzenkedés

Két kis legény, mint két kakas,
egy alacsony meg egy magas,
berzenkedve nézik egymást,
számolják a piros tojást.
A nagyobb nál harminchat van,
a kicsinél több, mint hatvan.
Irgykedve öltre mennek,
s a tojások összetörnek.
A két legény lógó fejjel
hazaballag üres zsebbel.
Nincs már kölni, nincs már tojás,
nincs már semmilyen kifogás.
Egy dolgot lehet csak tudni:
nem lesz holnap rakott krumpli.

Ess, eső, ess,
Három hétig ess!
Hullj a rétre, a vetésre,
Ess, eső, ess!

ANTAL ANDRÁS

Bogárhúsvét

Esik a tavaszi eső,
Bogárleány, jó reggelt!
Felhők hátán jöttem hozzád,
Engedd, hogy öntözzelek!

Oly szépen fogsz nyiladozni,
Mint a mezei virág,
Mielőtt még tovaszálnék,
Kérek egy piros tojást!

SZŐCS MARGIT

Locsolóvers

Nézz az égre, Bernadett,
látod fenn a felleget?
Én vagyok az, meglehet,
hullatok rád permetet.

Ne fuss előlem, Eszter,
meglocsolak még egyszer,
én vagyok a tekergő,
feketélő, bős felhő.

Jutalmul nem kérek mást,
csak három piros tojást,
héjukról, ne vedd zokon,
a festéket lemosom.

Fessétek
a hímes tojást, lányok,
öntözzétek a friss vizet, kölnit, fiúk,
mi pedig arra kérjük a Teremtőt,
hogy szórjon a világra bőséggel
napfényt, esőt
és húsvéti örömet.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Locsolkodó

Én csak azért jöttem,
örömmel öntözzem
a ház legszebb lányát,
orcáját, szoknyáját.
Soha ne hervadjon,
piros tojást adjon,
ha jó szívvel adja,
az Isten megáldja.

SIKÓ-BARABÁSI ESZTER

Barkaálom

Kezdetben a kemény, barna házikóban élt. Borka épphogy csak belefért, de azért nem volt ott bent kényelmetlen, biztonságot sugalltak a falak. Borka pedig növekedett, s egyszer csak meghallotta a pusmogást maga körül. Semmit sem látott, csak barna homályt, de hallotta, hogy a körülötte levő hangok tulajdonosai is barna héj-házikókban laknak, s azt is megértette, hogy ki szeretnének bújni. Ő is ki szeretett volna kukkantani, de szerette is a házát.

Egy napon aztán a ház valamitől olyan forró lett, szinte izzottak a falai, Borka elviselhetetlenül szűknek érezte, s mivel észrevett egy kis rést a ház tetején, ki akarta magát préselni rajta. A burok engedett, szétvált, és Borka, a barka kidugta fejét a tavaszi világra.

Hát ott kint aztán volt mit nézni!

Körülötte barkalányok százai fecserésztek, alatta, a kiskertben Cisszáék, a sárga nárciszok emelték büszkén a nap felé koronás fejüket.

A nap, hát igen, az is csodás volt, Borka érezte a simogatását, s szerette volna valahogy viszonzni a gondoskodását.

A szél? Rajongott Borkáért. Mivel Borka nem fecsegette el a napokat, sikerült egészen hosszú, selymes bundát növesztenie, ezt borzolta, ezzel játszadozott a szél, amikor csak tehetette.

A társai kezdetben őt is bevonták volna a pusmogásba, de Borka valahogy nem tudott fecsegni-locsogni, ezért a többi barka lassan feladta a barátkozást.

Borka nem értette, hogy lehet valakinek az az álma, hogy egy vázában csücsüljön egy ün-

nepi asztalon... örökre. Úgyanis amióta Cisszáék megtömték a barkalányok fejét, mindenki erre vágyott.

Mindenki, kivéve Borkát.

De azért Borka nem volt magányos. Egy fecskeficsúr gyakran meglátogatta, tetszett neki a nagy, puha barka-szem. Borka is szívesen hallgatta a fecsúr bókjait, s neki végre azt is bevallotta, mi az álma.

Csak annyit szeretett volna, ha a sok simogatást, gondoskodást meghálálhatná, valahogy megköszönhetné a szélnek, a napnak, az egész kerek világnak, hogy ilyen csodás.

A kis fecsúr álmélkodott, hogy-hogy nem akar Borka, ez az óriásira nőtt barkalány kristályvázában pompázni a húsvéti asztalon, hiszen annál nagyobb megtiszteltetés barkát nem érhet. Akkor még az is lehet, hogy Virágvasárnapon templomba viszik, és megszentelődik...

Vasárnap volt. Szokatlanul nagy csend borult a bokorra. Borka meglepetten látta, hogy a legtöbb barkalány eltűnt.

– Elmentek asztali-dísznek – sóhajtotta. – Remélem, boldogok – tette még hozzá gondolatban.

Hirtelen megint növekedni kezdett. Már az ág hegye alig tudta tartani. Valamiért őt is ünnepi boldogság töltötte el. Furcsa várakozás. Vihar lesz talán? – töprengett.

Hirtelen meghallotta a harangszót, a lelke mélyéig megremegett tőle. Ekkor érezte, hogy az ág elengedi, s ő lepottyan a pázsitra. Nem ütötte meg magát, talpra esett. Talpra? Hogyan talpra?

A kislány az anyukájával sétált hazafelé a templomból. Ő vette észre a pázsiton fekvő kis gombolyagot.

– Anya, anya, nézd, nyulacska, szürke nyulacska! Figyeld, hogy bújik az ölembel!

Borka, a barkából lett nyulacska pedig hálásan mackogta a meleg markocskában:

– Köszönöm, köszönöm, köszönöm.

SZŐCS MARGIT

Pókhálómúzeum

Nagyszombat volt. Boldizsáréknál javában folyt a nagytakarítás. Húzták-tolták a bútorokat, hogy a legkisebb zug is kiszőpörhető legyen. Anya sűrűn váltogatta a porszívót, a seprőt és a felmosórudat. Boldizsár a nyomában ugrándozott, burrogott, hol a seprű nyelébe, hol a porszívó csövébe akaszkodott. Anya megelégedte.

– Nincs szükségem hátramosztóra – fakadt ki. – Te is segíthetnél, hogy jobban haladjunk. Megetethetnéd Sherlockot, összeszedhetnéd a szobádban a szétszórt játékokat, könyveket, zoknikat, leszedhetnéd a pókhálókat, felsőpöröghetnél, port törölhetnél...

Boldizsár ezúttal nem ellenkezett. Előkereste a kicsi seprőt, és eltűnt a szobájában.

Miután a játékok a ládába, a könyvek a polcra, a zoknik a szennyes kosárba kerültek, Anya példájára ő is kihúzta az ágát, a ládát, a zöld fotelt. Úramteremtőm, mik kerültek elő alóluk! Pormacskák nemzedékei között heverésző színes ceruzák, legódarabok, elem-lámpa-alkatrészek, csavarhúzó, tengeri kagyló, konzervnyitó, üveggolyók, száraz narancshéj...

Boldizsár kiválogatta a hasznos dolgokat a szemétből, és éppen felsőpörni készült, amikor a felhők mögül előbújó nap reflektorként világította meg a szoba sarkát. A napsugarak egy szokatlanul nagy pókhálóra vetültek. A háló olyan szivárványosan ragyogott, mintha sugarakból szőtt csipke volna. Boldit elkápráztatta a látvány, azonnal megfedkezett a takarításról. A háló közepén egy pók kuporgott az ijedségtől halálraváltan. Boldi a seprű után kapott, de meggondolta magát. A pók kétségbeesetten esdekelt:

– Kegyelem! Kegyelem!

– Ne félj, nem bántalak. Tetszik a háló – nyugtatta meg Boldi az állatkát.

A pók fellélegzett, és egyből megoldódott a nyelve:

– Ha tudnád, mekkora munkám áll benne; éjt nappallá téve dolgoztam rajta. Többször is visszabontottam, mert nem találtam eléggé művészeknek.

– Nem gondoltam, hogy ti a szépségre is adtok.

– A szépség nem minden póknak fontos, csak azoknak, akiknek művészi érzékük van. Legtöbbször csak a hasznos oldalát nézik a hálószövésnek: minél erősebb legyen, hogy megtartsa a prédát.

– Ezek szerint te művész vagy?

– Afféle. Vagyis inkább nagy művészek lezármazottja – szerénykedett a pók.

– És honnan tudod, hogy valóban műalkotások voltak szüleid, nagyszüleid, dédszüleid

hálói? Azóta már rég a seprűk és a portörölők áldozataivá váltak.

– Nagyrészek sajnos igen, pedig milyen felbecsülhetetlen értékük lenne most! – sóhajtott fel a pók. – De szerencsére jónéhány megmaradt mutatoba az utókor számára.

– Igazán? És hol? – érdeklődött Boldi.

– Megsúgom, ha megígéred, hogy nem lesz bántódásuk – mondta a pók.

– Ígérem – biztosította Boldi.

– A padláson. Gyere, megmutatom – sutogta az állatka izgatottan.

A pók elhagyta a hálót, és elindult a falon a kinyitott ablak irányába. Olyan szaporán szedte a lábát, hogy mire Boldi a lépcsőházon át felért a padlásajtóig, már ott is volt.

A padlástérben mindenféle kiszuperált régi bútor, kacat hevert szanaszét. Régóta nem járt itt senki. Középen egy nyugdíjba vonult almárium ücsörgött porosan.

Olyan volt, mint egy vastagon bepúderezett, szundikáló, öreg dáma. A cserepek résein fénycsíkok átlózták a teret, melyben parányi madarakként szálldostak a megbolygatott porszemek.

A pók a padlás egyik elkülönített kis részébe vezette Boldit.

– Ide süss, micsoda műremek – mutatott egy eltört, aranyozott képkeretet kitöltő pókhálóra. – Csak restaurálni kellene, mert foszladozik már a széleken. Mögötte, a cylinder belsejében apai szépapám vizsgamunkáját láthatod. Abban a lyukas lavórban anyai dédanyám kompozíciója porosodik. A tonetszék lábai között nagyapám ifjúkori munkái csüngenek. Született zseni volt. Ehhez a virágcserephöz pedig személyes

élmények fűznek: anyám szötte a benne levő hálót, itt jöttem a világra... – mondta a pók érzékenyen.

Boldi csak kapkodta a fejét. Bár nem látott nagy különbséget pókháló és pókháló között, legfeljebb csak a rájuk rakódott porréteg mennyisége alapján, arra gondolt, hogy ha egy igazi pókhálóművész olyan nagyra tartja őket, biztosan kell legyen benne valami.

– Na mit szölsz hozzá? – kérdezte a pók kíváncsian a tárlatvezetés végén.

– Igazi pókhálómúzeum – jelentette ki Boldizsár.

– Fején találtad a szöveget – örvendezett a pók. – Csak törődni kellene vele. Mit szólnál, ha ki-neveznélek múzeum-igazgatónak?

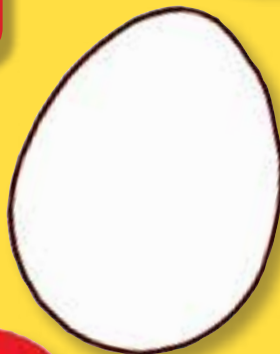
– Megpróbálhatom – ment bele Boldi.

A szobába visszatérve Boldizsár gyorsan visszatolta a sarokba a zöld fotelt, hogy Anya nehegy felfedezze a pók hálóját, majd hozzá-kezdett igazgatói feladataihoz. Mindenekelőtt egy füzetnyi pókhálót rajzolt, hogy legyen a múzeumnak műalkotásokat bemutató albuma. Aztán az első látogatót is beszervezte Sherlock, a teknőc személyében, akiről kiderült, hogy sajnos nincs semmi művészi érzéke, s egyáltalán nem tud kulturáltan viselkedni. Ugyanis, ha Boldi nem ragadja idejében teknőn, képes lett volna átcsörtetni az értékes gyűjteményen.

A következő napokban a pók hálából remekbnnél remekebb alkotásokkal ajándékozta meg Boldizsárt. Még a piros tojások között is apró pókhálók díszlegetek.

A pók hibátlanul megszerkesztett hálóját felismerheted szövésmintákon, hímzéseken, csipkéken, de még a gyimesi és a hétfalusi tojásmintákon is.

Keresd meg mindenik tojás párját. Egyikük árva, rajzolj neki párt.

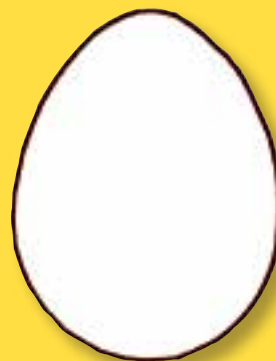
LÁSZLÓ NOÉMI

Április

Szó, szó, szó,
telik az idő,
áll a levegő,
zuhog az eső.

Vár, vár, vár,
surránó bogár,
pajkos napsugár,
medvehagymaszár.

Pók, pók, pók,
álmodó fiók,
röppenő pirók,
áradó folyók.

Tervezz te is tojásmintát.

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Keringő

Dallam szól, gyógyító,
Halkhangú égzengés,
Felhőkből szólító
Napfényes képzelgés.

Megpördül, felröppen,
Sziklán ver visszhangot,
Tisztáson s erdőben
Szétszálló pitypangok.

Süss fel, nap,
Szent György nap,
kertek alatt a kis bárány
majd megfagy.

CSEH KATALIN

Dúdoló

Vígan énekel a cinke,
égi irkán felleg-címke.

Vígan énekel a bárány,
nap szunyókál felleg-párnán.

Vígan énekel a tücsök,
csupaezüst felleg-üstök.

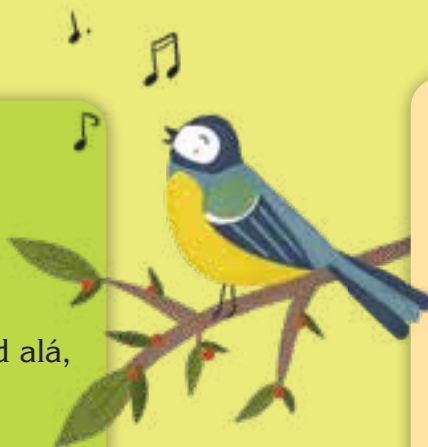
Vígan énekel a szellő,
tovaúszik felleg-sellő.

Vígan énekel a tavasz
arról, hogy a felleg ravasz.

Nyisd ki, Isten, kis kapudat,
Hadd lássam meg szép napodat,
Süss fel, nap, fényes nap,
Kertek alatt a ludaim megfagynak.

Süss ki meleg ház alá, bújj be hideg föld alá,
Süss fel, süss fel, Isten napocskája.

Süss ki, meleg, bújj el, hideg, Isten kapujába.
Ma szítálok, holnap sütök,
neked is egy cipót küldök.

KISS LEHEL

Cinege a kertben

Cin-cin-cinege
kóricál a kertben,
térdig sáros – jaj, csak
nehogy
mindjárt megint essen!

Cin-cin-cinege
arany magra lelt,
örömeiben fénybe borult,
s tapsikol a kert.

Süss ki, süss ki, napocska,
menj be, menj be, bárányka!
Mondd meg Apollódnak,
terítse ki köpönyegét,
adjon Isten jó meleget!
Csontot törnek, bélest sütnek,
tökkel harangoznak.

LÁSZLÓ NOÉMI

A tücsök reggelije

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kert. Ebben a kertben rettenetesen hideg volt. Felhők mögé bújt a nap, szél tépázta a fák ágait, itt-ott jégcsap lógott.

A kert közepén álló fa alatt bárány aludt, fölötte az ágon cinke didergett. Már teljesen átfázott szegény. Nem lesz ez így jó – gondolta –, nemsokára csonttá fagyunk. Égre emelte csőrét, kérlelte a napot: süss fel, nap, fényes nap!

A cinke hangjára a felhők mögül előbújt a napsugár, megeredtek a jégcsapok. A bárány

orrára víz cseppent, a bari felébredt. Nagyon nyújtózott, megkordult a gyomra. Ám a földön sehol egy fűszál, az ágakon sehol egy levél.

Kell ide egy kis eső – gondolta a bárány.

Égre emelte orrát, kérlelte a szürkéséget: ess, eső, ess, holnap délig ess!

Az esőnek esze ágában sem volt esni.

Lehet, hogy a felhők süketebbek a napnál? – gondolta a cinke.

– Hallod-e, te bárány – mondta a cinke –, gyere, próbáljuk együtt esőre bírni a felhőket!

Hiába trillázott a cinke, bégetett a bárány, az esőnek esze ágában sem volt esni.

A nagy zenebonára előjött valahonnan egy álmos tücsök.

– Hát ti mit ricsajoztok itt hajnalok hajnalán? – kérdezte.

– Hogy volna hajnalok hajnala – szólta a cinke –, nem látod, hogy hétágra süt a nap? Nekünk viszont eső kellene, mert éhes a bárány, és földdel meg ággal nehéz jóllakni. Inkább segíts esőt csinálni!

– Dolgozni? – ámuldozott a tücsök. – Ébredés után rögtön?! Elment a szép eszed? – háborgott.

Mire nagyot kordult a gyomra.

Ejha! Ennek fele se tréfa! Még a végén kinúlok itt a földön – gondolta a tücsök.

Inkább beállt a kórusba, együtt rázendítettek: ess, eső, ess, holnap délig ess!

A közös éneklésre, láss csodát, megeredt az eső. A cinke, a bárány ujjongva üdvözölte az égi áldást. A tücsök azonban prüszkölt, hogy ő ezt nem bírja tovább, mindjárt belefullad

a sárba. Égre emelte bajszát, kérte a napot: süss fel, nap, fényes nap!

A nap kibújt a felhők mögül. Megszárogatta a borzas tücsköt, felmelegítette az esőtől puha földet. A mélyben szunnyadó fűmagokból kihajtottak a fűszálak, az ágak végén alvó rügyekből kibomlottak a levelek.

A tücsök, a bárány jót lakmározott, míg a cinke a napnak énekelt, nehogy visszabújjon a felhők mögé. A nap vidáman cirógatta a friss füvet, az apró leveleket, a cinke feje búbját, a bárány füle hegyét. Akárhogy nézelődött, a tücsköt sehol sem látta.

Bizony, a jóllakott tücsök tele hassal húzta a csendest egy lapu árnyékában.

Ha a tücsöknek nagyobb hasa volna, az én mesém is tovább tartott volna!

BERTÓTI JOHANNA

Állati hangzavar

A csibe mekeg,
ugat a héja,
a kakas brekeg,
remeg taréja,

vijog a csikó,
béget a hód,
vonyít a rigó –
fénylik a hold,

a teknős cincog,
a tehén huhog,
bőgnek a kígyók,
füttyül a túzok,

NYÁVOG

NYERÍT

Áprilisi hangzavar. Mennyi állat,
és egyik sem a saját nyelvén
beszél. Segíts, hogy legalább
néhányan megtalálják
a saját hangjukat.

Fesd a képecskék melletti pöty-
työt ugyanolyan színűre, mint
amilyen színű az állat „beszéde”.

RÖFÖG

Próbáld minél élethűbben
utánozni az
állatok hangját.

cirpel a farkas,
röfög a macska,
nyávog a szarvas,
hápog a harcsa,

ordít a hangya,
nyerít az egér,
éles a hangja,
az égig felér,

a ló kotkodácsol,
a hernyó kopácsol,
dalol a rackanyáj,
néma a papagáj.

HÁPOG

BREKEG

CINCOG

CIRPEL

BÉGET

HÜHOG

MEKEG

KOTKODÁCSOL

Rajzolj házat a háziállatok
és fát a természetben
élők mellé.

A nyúl mint tolmács

A tisztás szélén egy kerek képű Úritök vigyorgott. Nagyon tehetséges volt ebben a műfajban. Istenien tudott vigyorgogni. Persze ez nem túlságosan lényeges. Mivelhogy a tisztáson éppen a Kecske reggelizett. Ő sem túl lényeges, de róla akarok mesélni.

A mese kezdetén, tehát most, egyidőben a nem túl lényeges Úritök mesteri vigyorgásával, a Kecske azt mondta:

– Mek-mek.

Nos, ha tudnék kecskéül, nyomban mondanám is, mit jelentett ez a mek-mek. A bökkenő az, hogy nem tudok kecskéül. Így hát jelenthette azt is, hogy: „Hej, de jó ez a friss réti csenkesz”, de azt is, hogy: „Mindig csak ez a vacak réti csenkesz! Ünöm.” Ez azonban most már sohasem derül ki, már csak azért

se, mert az erdőből kilépett a Ló, megállt a tisztás szélén, és jó hangosan azt mondta:

– Nyihaha.

A Kecske fölkapta a fejét, egy darabig bámult a Lóra, mint borjú az új kapura. Aztán olyan nemtudomformán széttárta a két első lábát, jelezvén, hogy ebből a nyihahából egy kukkot sem ért.

– Mek-mek – majd kis gondolkozás után még hozzátette –, mek.

A Ló megrántotta a vállát, egyúttal a fejét is rázta, s azt mondta:

– Nyihaha.

Ami jelenthette azt is, hogy „nem értem”, de esetleg azt is, hogy „jó napot”. Nem tudom. Sajnos, nem tudok lóul. Nagyobb baj, hogy a Kecske sem tudott.

Közelebb léptek egymáshoz.

– Nyihaha, nyihaha – magyarázta a Ló.

– Mek-mek – próbálkozott a Kecske. Jó lassan, tagoltan mondta, hátha így megérti a Ló.

De nem értette.

A Kecske búsan vakarta a feje búbját, a Ló meg minden erejét összeszedve gondolkozott. Ettől még a szokásosnál is jobban kétfelé állt a füle. Aztán felderült a képe. Rájött, hogy tud egy kicsit számáruul.

– I-ó, i-ó – mondta. A kiejtése nem volt ugyan tökéletes, de aki tud számáruul, azért megértheti.

A Kecske azonban számáruul sem tudott. De ha már a Ló idegen nyelven beszélt, ő sem akart szégyenben maradni, megszólalt birkául, azaz ahogy az előkelőbbek mondják: juhul.

– Beee – mondta.

A Ló rázta a fejét. Nem tudott birkául. Már-már úgy tűnt, sohasem vergődnek zöldágra.

Ekkor az Úritök észrevette a Nyulat, és kiáltozni kezdett neki. Úritökül. Erre az időre még a vigyorgást is abbahagyta.

A Nyúl, tekintve, hogy a legműveltebb állatok közé tartozott az erdőben (lám, úritökül is tudott), megértette, miről van szó, és méltóságteljes léptekkel közelebb jött. Legszívesebben futott volna, de hát ilyen nagy tudású állathoz, ugye, nem illik az ugrifüles futkározás.

– Na, csak mondjátok – mondta –, szerencsére én minden nyelven beszélek.

Ebbe a mondatba kicsit belepirult, mert az az igazság, hogy őzül éppen hogy csak mako-gott valamit, és sárgarigóul meg pacstíruul nem tudott egy kukkot sem.

De azért rendes kis állat volt, legalább elpirult, ha hazudott.

A Ló meg a Kecske nagyon megörült neki.

– Nyihaha – mondta a Ló.

– Mik-mek? Mik-mek? – kérdezte izgatottan a Nyulat a Kecske.

– Azt mondja, hogy mek-mek – tolmácsolta a Nyúl.

A Kecske arca földerült, boldogan mondta:

– Mek-mek, mek-mek.

– Nyiha? Nyiha? – kérdezte most a Ló.

A Nyúl fordított.

– Azt mondja a Kecske, hogy nyihaha – világosította fel a Lovat.

A Ló meg a Kecske összenevettek, és bárátságosan lapogatták egymás lapockáját. Ezt a Kecske unta meg előbb. Karon fogta a Lovat, odaballagtak az Úritökhöz, és megették.

Vajon jól fordítottam? – tűnődött a Nyúl, és a homlokát ráncolta.

Hol a tojás, piros tojás?

Ha csak a piros tojásokat keresed meg
a fűben, leolvashatod róluk a nyuszi
üzenetét.

Nem

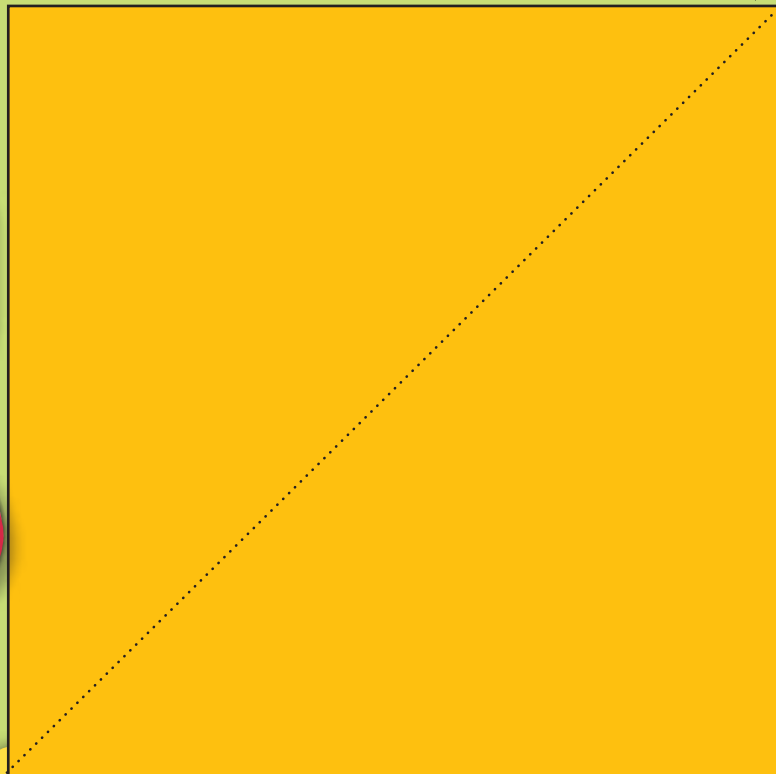
va-

gyok

já-

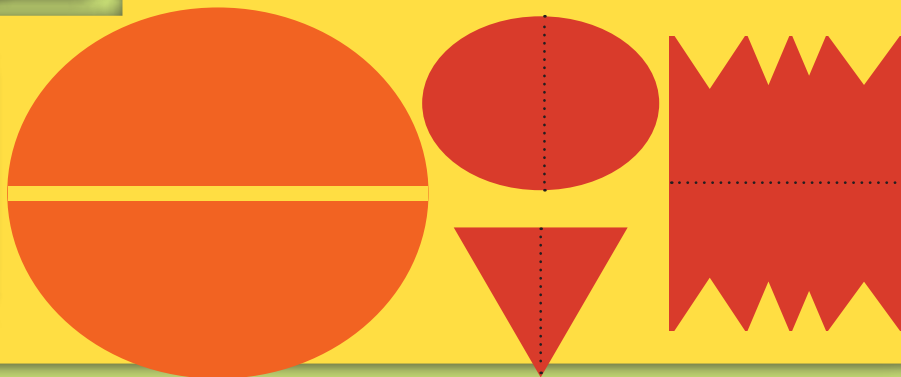
ték-

szer!

Szemet szedegető tyúkocská. Vágd ki a részleteket, a pontok mentén hajtsd össze, ragassz mindent a helyére. A faroktollait vagdosd be, borzold fel. Ruhacsipesz lábon lépeget.

Bunău Irén tanító néni árpádi kisdíákjainak ötlete.

Találsz két egyformát köztük? **Szilágyi Annamária** tanító néni **tasnádszántai** osztálya csodaszép hagyományos mintákkal hímezett kis piros tojásokból rakott ki egy óriásit.

Zöldellő búza, barkaág, piros tojás: Húsvétra készül **Gergely Erika** és **Farkas Andrea** óvó nénik Méhecske csoportja a kolozsvári Babszem Jankó Óvodában.

Hajtogatott papírból és kartonhengerből készített tojáskosárkát **Könyves Tímea** és **Demeter-Földesi Éva** óvónők örvéndi vegyes csoportja.

Nemcsak a szemét, az egész nyuszt, sőt a tojást is gombokból ragasztották **Lukács Irén** és **Májai Tímea** óvodásai a marosvásárhelyi Manpel Napköziotthonban.

Egy lyukacsos födelű, nagy befőttesüvegben megfigyelheted, hogyan bújik ki a bábból a gyönyörű pillangó. Keresd meg a lepkék árnyékát. Színezd ki a rajzot.

Ötlet és rajz:
KOVÁCS RÉKA RHEA

Pufika

GÓLYALÁBA

Túl békés ez a cicus, megdobom egy ruha-csipesszel.

Telitalálat! Szép dobás volt.

Fő a tisztaság. Ki zavar mosdás közben?

Fejeden egy koppanás!

Miért kötekedsz, te pálcikalábú madár? Én nem bántottalak.

Úgysem érsz el, buta macska!

Na megállj, majd adok én neked!

Savanyú a szőlő, magasan a madár!

Megvédek a macskabecsületet. Mit is találjak ki?

Miben mesterkedsz?

Megleckéz-tetek, hogy többé nem dobálj, és ne csúfolódj.

Ajaj, jobb lesz, ha elrepülök!

Ha rövid a lábad, told meg egy – gólya-lábbal.

A kisnyúl

KOLOZSVÁRI GRANDPIERRE EMIL
népmesefeldolgozósa

Egyszer volt, hol nem volt, még az Óperenciás-tengeren is túl volt egy kisnyúl. Ez a kisnyúl jó étvággal legelészett a réten, s hogy még jobban legelészhessen, felakasztotta a csengettyűjét egy fiatal fára.

Mire a kisnyúl jóllakott, megnőtt a fa. Olyan magasra nyúlott, hogy a kisnyúl hasztalan ágaskodott, a csengettyűjét nem érte el.

Kérte tőle, adja vissza.

– Nem adom én, eleget adtam már! – válaszolt a fa.

Megharagudott a kisnyúl, s elment a fejszéhez.

– Kérlek, fejsze, dönts le a fát, nem akarja visszaadni kis csengettyűmet.

A fejsze a fejét rázta.

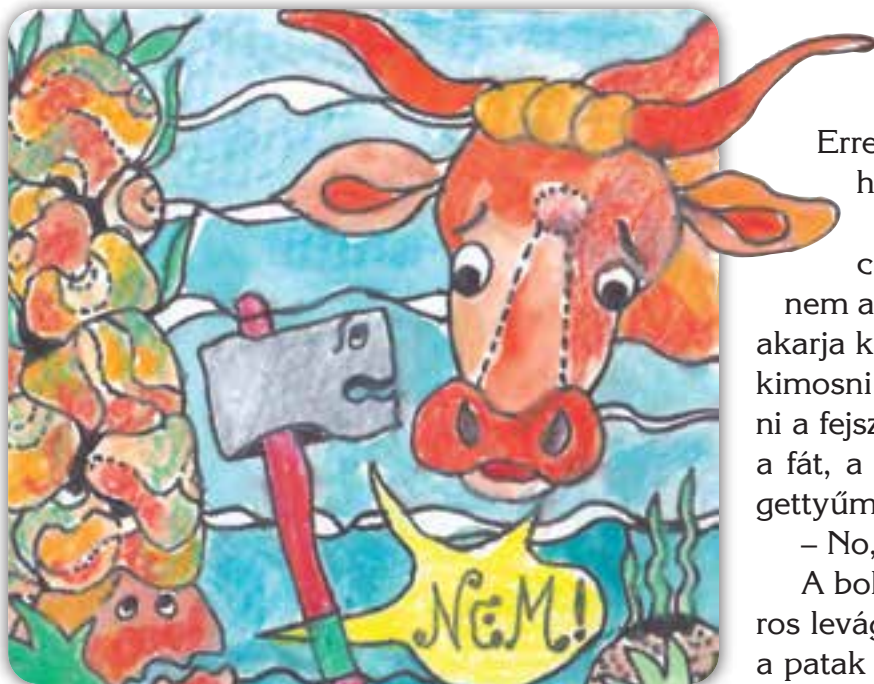
– Nem döntöm én, eleget döntöttem már! Elment a nyúl a kőhöz.

– Kérlek, kő barátom, csorbítsd ki a fejsze élet, a fejsze nem akarja ledönteni a fát, a fa nem akarja visszaadni a kis csengettyűmet.

– Nem csorbítom, eleget csorbítottam már! Nem boldogult itt sem a kisnyúl, s a patakhoz járult hát.

– Kérlek, patak, mosd ki a követ, a kő nem akarja kicsorbítani a fejsze élet, a fejsze nem akarja ledönteni a fát, a fa nem akarja visszaadni a kis csengettyűmet.

De a patak csak ennyit mondott:

– Nem mosom én, eleget mostam már!

Az ökör csak megsegit – gondolta a kisnyúl.

– Kérek, ökör komám, idd ki a patakot, a patak nem akarja kimosni a követ, a kő nem akarja kicsorbítani a fejsze élet, a fejsze nem akarja ledönteni a fát, a fa nem akarja visszaadni kis csengettyűmet.

Az ökör bődült egyet:

– Nem iszom én, eleget ittam már!

Majd a mészáros! – reménykedett a kisnyúl.

– Kérek, mészáros, vágd le az ökröt, az ökör nem akarja kiinni a patak vizét, a patak nem akarja kimosni a követ, a kő nem akarja kicsorbítani a fejsze élet, a fejsze nem akarja ledönteni a fát, a fa nem akarja visszaadni a kis csengettyűmet.

– Nem vágom én, eleget vágtam már!

Erre úgy megharagudott a kisnyúl, hogy meg sem állott a bolháig.

– Édes-kedves bolha komám, csípd meg a mészáros, a mészáros nem akarja levágni az ökröt, az ökör nem akarja kiinni a patakot, a patak nem akarja kimosni a követ, a kő nem akarja kicsorbítani a fejsze élet, a fejsze nem akarja ledönteni a fát, a fa nem akarja visszaadni kis csengettyűmet.

– No, majd meglátjuk!

A bolha megcsípte a mészáros, a mészáros levágta az ökröt, az ökör kiitta a patakot, a patak kimosta a követ, a kő kicsorbította a fejsze élet, a fejsze kivágta a fát, a fa visszaadta a kis csengettyűt.

A kisnyúl csilingelni kezdett a csengettyűvel, s még most is csilingel, ha azóta el nem vesztette.

BALAJTHY FERENC

Kutyasétáltatás

Nagyon boldog ez a **bulldog**,
Hogy gazdája után kullog.
Fekete fülű, fehér Bim,
Szobatiszta, s nem ül bilin.

Pórázon feszít az **uszkár**,
Vezetgeti szépen Oszkár.
A **máltai selyemkutya**
Zsebben elfér, mint a gyufa.

Kisvárosi **magyar agár**,
Egy-két utcasarkon megáll.
Nem keverék ez a **kuvasz**,
Mint a róka olyan ravasz.

Igen büszke minden **vizsla**,
Nem kell nekik alamizsna.
Fű alatt kúszik egy **tacsó**,
Szájában két tejeszacskó.

A **skót juhász** igazán skót:
Fogához ver bankót, aprót.
Ölebeknek legapróbbika
A **pekingi palotakutya**.

Kedvencével kószál Juli,
Jó barátja bolyhos **puli**.
Parkban rögtönzött premier,
Bemutatja egy **terrier**.

Sorok végén morc **komondor**,
A kutyafáját, mit gondol:
A fajtákból ki nem fogyót
Ügassák meg mérges **kopók**!

Igaz, hogy a kutya
hasonlít a gazdájára?
Keresd meg, melyik
eb kié lehet.

MÁLTAI
SELYEMKUTYA

BERNÁTHEGYI

SKÓT JUHÁSZ

Felismered?
Kösd össze a kutyus
árnyékát
a fényképével.

SIMASZŐRŰ
FOXTERRIER

TACSKÓ

BŰLDOG

VIZSLA

ROMÁN GYŐZŐ

Legyőzzük a fergeteget

Olyan vihar kerekedett mifelénk, hogy nyögött az erdő, nyikorogtak kertünkben a gyümölcsfák, félig éretten potyogtak a földre az almák. Az égen fekete fellegek száguldoztak, és villámok cikáztak nagyokat dörögve. Olyannyira hangosan csattantak, hogy Bodri kutyánk ijedten szedte a lábát, beszaladt a szobába, és meg sem állt, míg az ágy alá nem bújhatott. Csak másnap reggel sikerült kicsalogatnunk onnan. Igaz, akkorra az esős, szeles idő

messze vonult, még a Nap is kisütött. Sugarai-val beterítette a letört ágakkal, földből kicsavart fákkal teli tájat.

Sajnos, az egyik diófánkat sem kímélte a fergeteg. Kettétörte. Öles törzsét éppen a kertünkbe fektette le. Estében összenyomta a már felcseperedett növényeket. Amikor kijött Bodri, előbb körbeszaglászott, látszott, nem ismert rá egyből a kertre. Vele jött unokánk, Viki is, és majdnem elsírta magát. A kert egyik szegletében, közel a diófához ugyanis neki jelöltünk ki egy kis területet. Ide babot, sárgarépat vetett, paradicsom- és paprikapalántákat ültetett, na meg néhány tökmagot is elhintett, főleg a bab közé. Most pedig egy fatörzs éktelenkedett hosszan elnyúlva mindenen. Még a nemrég kitett karókat is a földre teperte.

– Most mit csinálunk? – nézett rám könnyes szemmel Viki.

Nem válaszoltam azonnal. Később jegyeztem meg, hogy előbb a ledőlt diófát kell innen eltüntetnünk. Már szaladt volna a fűrészért, alig tudtam leállítani, hogy ez nem megy hipp-hopp, egyhamar. Nem is ment. Még harmadnap is cipeltük a rönköket, amíg letisztult a kert, az aprócska ágakat összeszedtük, a csonkok által kivájt gödröket betemettük.

– Mi így győzünk a fergeteg felett – biztatam Vikit, aki végig ott segédkezett, míg a rönköket eltalicskáztuk az udvar egyik sarkába.

Eljött a nap, amikor hozzákezdhattunk kertünk felélesztéséhez is. Néhány véletlenül megmaradt növénykét igyekeztünk megerősíteni, megtámasztani. Szerencsénkre, még találtunk palántát a piacon, úgyhogy szépen kipótoltuk a tönkrementeket. A kertész szomszéd a viharvert fákat orvosolta. Viki mellette is ott sürgött-forgott. Még egy vörösbegy is a

kertben téblábolt, gilisztát, csimaszokat keresett a felásott földben.

Mire mindennel elkészültünk, Viki fáradtan jött be az udvarról.

– Mi lett volna, ha nincs mivel feldarabolni a törzset, vagy ha nem tudjuk kipótolni a palántákat? – kérdezte vacsora közben.

– Akkor, kisunokám, tönkrement volna az eddigi munkánk.

Ezen hosszan elgondolkodott.

Másnap már ott volt a kert szegletében, és a növénykéket öntözgette. A szomszéd bácsitól hallotta, hogy így könnyebben behozzák a késést, és talán ősszel mégis bő termést takaríthatunk be.

– Csak így győzhetjük le a vihart! Mert megnehezítheti a napjainkat, de nem dalmaskodhat rajtunk – szólott, s dacosan felvetette a fejét.

NAGY ZSOLT rovata

Kiskertész-kalandok

Vihar a kertben

Az áprilisi szeszélyes időjárás igencsak próbára tette kiskertész nagypapa fáit. Egy viharos napon Dorottya és Barnabás szemtanúi voltak, amint a hirtelen támadt szél letöri akert közepén álló idős vackorfa legnagyobb ágát.

– Nem lesz többé lédús vackor, savanykás vackorlekvár?! – kérdezték kétségbeesetten a letört ág mellett sopánkodva a gyerekek.

– Ez az ág nem élt már. A fának is jó, ha megszabadul a korhadásnak, száradásnak indult, beteg ágaktól – állapította meg nagypapa a fára tekintve, s így folytatta: – A jó kertész ezeket levágja, de én idős vagyok már ahhoz, hogy magasra másszam. A szél jó szolgálatot tett. Meglátjátok, ez a fa még sok termést hoz. Hamarosan virágba borul!

**Segíts kiskertész nagypapának levágni a beteg ágrészeket!
Pirossal karikázd be a fa elszáradt ágait!**

Amikor az időjárás kedvezőbb lett, nagypapának remek ötlete támadt:

– Készítsünk menedéket a kert lakóinak! – mondta, s a letört ágat a kert végébe húzta, majd az unokákat faképnél hagyta.

A két kis lurkó hiába kiáltott utána értetlenkedve:

– De nagypapa... nagypapa! Ennyi?! Mit kezdünk az ággal?!

Nem értették: miféle menedék ez, és ki- nek? Sejtették, hogy huncutság van a do- logban, mert nagypapa néha így tette pró- bára őket. Hagyta, hogy maguk fedezzék fel a kert életét. Figyelni kezdték hát az elhalt ágat, és sötétedésig tanakodtak fö- lötte. Barnabás papírárt, ceruzáért szaladt, lerajzoltak mindent, amit felfedeztek. Este forró tea mellett ujjongva újságolták nagy- papának az aznapi kalandot:

– Képzeld, nagypapa egy ekkkkkkkora szarvasbogár mászott ki a korhadt ágból – tárta szét karját Dorottya, amennyire csak tudta, mutatva milyen óriási bogarat láttak.

– De vannak más főbérői is az ágnak: moha, taplógomba, hangya – sorolta Bar- nabás tudálékosan „felolvasva” a Dorottya- val közösen készített rajzot.

Erdei kiránduláson figyeljétek meg az od- vas, korhadt fák és a letört faágak körüli életet! Milyen élőlényeket fedeztek még fel?

Jelöld zölddel azokat az élőlényeket, amelyek a holt fát lakják, s pirossal amelyek nem!

Kiskertész nagypapa büszke volt unokáira: felismerték, hogy a holt fa nem halott, sok pa- rányi élőlénynek nyújt menedéket, ezért fontos része a kertnek, a természetnek. A jutalom sem maradt el. Nagymama megbontotta az utolsó üveg vackorlekvárt, s a felfedezőket gőzölgő palacsintával lepte meg.

Most már csak egy kérdés foglalkoztatta a lurkókat: minden nap azt lesték, vajon vi- rágba borult-e már a kert közepén álló idős vackorfa.

Lesd meg te is!

Ügyes kezek

Bartha Orsolya Réka tanítónő kendi kisdiákjai a mohakoszorút húsvéti jelképekkel díszítették.

Virágszóró tavasztündér ruhája harmonikahajtással készült, feje habszivacs-golyó, teste hurkapálca. **Osváth-Boros Jolán és Jankó Ágnes** óvó nénik csoportja készítette a kolozsvári Vidám Vonatocska Óvodában.

Kovács Júlia és Szucher Zsuzsa óvó nénik csoportjának húsvéti üdvözlete a marosvásárhelyi Pedagógiai Líceum Gyakorló Óvodájából érkezett.

A hímes tojás és a hajtogatott kosárka **Fejér Ágota** tanító néni zabolai kisdiákjainak alkotása.

Major Melinda tanító néni válaszúti osztályának ötlete alapján vágd ki a kártyát, a hátára ragassz fehér lapot, majd a pontok mentén hajtogasd. Ha összecusod, ép lesz az eltörött tojás.

Szalvétatechnika és fatojásra ragasztott papírvirágok. Íme két ötlet a tojáshímezésre. **Fándly Enikő tanító néni** kisdíákjai küldték a **nagyváradi D. Cantemir Iskolából**.

Ezernyi fehér virág pompázik a festett gyümölcsfákon, és tucatnyi színes virág díszíti a tojásokat. Mintalyukasztóval és nagy türelemmel szabták, ragasztották őket **Finna Enikő tanítónő** tordai kisdíákjai.

Szárnybontó

Húsvét van. Ez Hímestojás születésnapja. Meghívta tojás-barátaikat. Verset mondtak, locsolkodtak, befestették magukat. Torta is volt. Végül egy kosárban megpihentek.

Elekes Boróka,
Gyergyószentmiklós

**Szuhányi
Jázmin,**
Krasznahorvát

A hímes tojásokat
Trufán Ildikó nyáradszeredai
tanítványai rajzolták

A következő három mesét
Pop-Sólyom Ágnes tanító néni
osztálya küldte a marosvásárhelyi
Bolyai Farkas Líceumból.

Marosán Petra,
Marosvásárhely

Az állatok az erdőben éltek. A nyúl egy napon látott egy nagy, fekete szörnyet. Annyira megijedt, hogy elfutott az állatok királyához:

- Királyom, láttam egy nagy, fekete szörnyeteget – kiáltotta. – Ki akarja irtani az erdőt!
- Készüljetek a harcra – mondta az oroszlán.

A kicsi állatok hátul, a nagy állatok előtt álltak. A jaguár, a tigris, a hiúz előtt, az oroszlán legelőn. Amikor jött a szörny, az oroszlán kitérte a száját, és ráugrott. A szörny elfutott. Azóta békében élnek, ha meg nem haltak.

Kádár Killa Kámea

Gyalai Szintia,
Szilágyosmlyó

Geri nyuszi szeretett volna fociedzésre járni. Úgy döntött, hogy ha a szülei nem viszik, akkor megy ő maga. Összecsomagolt, és elment. A focipályán már várták a nyuszigyerekek, de hamar kinevették, mert könnyen kicselezhető volt. Geri nyuszi sírva szaladt haza.

– Mi történt, nyuszikám? – kérdezte a mamája.

– Kigúnyoltak a társaim. De majd megmutatom nekik, hogy idővel jobb leszek náluk!

A következő naptól kezdve kitartóan edzett. Nem volt könnyű, de kemény munkájának meglett a gyümölcse: a bajnokságon aranylabdát nyert.

Török Gergő

Csibi Dalma,
Gyergyószentmiklós

Van egy róka,
kinek farka tarkabarka.
Róka farka tarkabarka,
kilátszik az ablakon
a lompos farka!

Antal Márk Norbert,
Sepsiszentgyörgy

A cica és az egér jó barátok voltak, amíg egy szép nap össze nem veszték. A cica kergetni kezdte az egeret. Nagy zajt csaptak. A gazda dühös lett, az egeret a szobába zárta, a cicát kicsapta az udvarra. Külön-külön szomorkodtak. Az egér addig okoskodott, amíg egy egérlyukon kibújt az udvarra. A cica bocsánatot kért tőle. Újra barátok lettek. Boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Máthé Krisztián

Demény Réka
Szatmárnémeti

Csipike postája

A nyuszik piros tojással, mi pedig nyuszis mesékkel, versekkel köszöntjük a legkisebbek, a Szivárvány-olvasók Húsvétját. Boldog, vidám ünnepet kívánunk!

A ti ajándékokot az legyen, hogy írtok, rajzoltok Csipikének és a Szivárvány-nak, hiszen ezzel szerzitek a legnagyobb örömet nekünk. És most következzenek a postabontás, sorolom is: **Patkó-Nagy Endre**, Várhegy; **Szász Dorka**, Maroshévíz; **Molnár Melinda**, Olthévíz; **Haraklányi Aliz**, Kraszna; **Nemesz Natalia**, Tordatúr; **Egyed Evelin**, Kelen Csánád, Lövéte; **Farkas Hanna**, Kolozsvár; **Dobos Levente**, Csíkkozmás; a **székelyudvarhelyi Zsibongó Napköziotthon Pillangó csoportja**; a **gyergyóditrói Százlábú Óvoda**; a **kolozsvári Szent Imre Óvoda**, a **Vidám Vonatocska Óvoda**; a **nagyváradi Szent László Óvoda**; a **gyergyóalfalvi napközi**; a **szatmárnémeti Bălcescu–Petőfi Iskola előkészítő**; a **nagykárolyi Kalazanczi Szent József Líceum előkészítő osztálya**; az **olthévízi II.**; a **szalárdi**, a **szamosújvári**, a **zabolai előkészítő**; a **lővétei II.**; a **szilágysomlyói I. osztály**; **árpádi**, **magyarlapádi** olvasóink.

- Áldott, szép Húsvétot kívánunk mindannyiatoknak! **Máthé Izabella** tanító néni osztálya a brassói Áprily Lajos Főgimnáziumból

- Nagyanyáink kalákában fontak, varrtak, mi kalákában olvasunk – üzenik **Nagy Lenke** tanító néni ivói kisdíákjai.

Vágd ki az utolsó kutyus-bélyeget, és ragaszd a gyűjtőlapodra. A csoport, az osztály névsorával együtt küldjétek be nekünk minden gyerek gyűjteményét. A Szivárvány 40. születésnapjára készült mesefüzetet kapjátok érte ajándékba.

● *Szeretettel várjuk a Szivárványt, olvasunk, dolgozunk bele minden héten. Egy anyanyelvórát kineveztünk Szivárvány-órának.*

Kőrösi Mária
tanító néni és
szalárdi kisdiákjai

● *Lövétei halastó, halastó... A lövétei elemi osztályok kórusa népviseletben zengi a vérpezsdítő népdalokat. Az ünnepi felvételt András Mónika tanító néni küldte el szerkesztőségünknek.*

E lapszám támogatói:

Címlap:
FAZAKAS
CSILLA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XLI. évfolyam, 434. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.
Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI. Lapterv: Könczey Elemér.
Honlapszerkesztő, nyomdai előkészítés: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001
A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: Cont IBAN: RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., CLUJ vagy RO70BTRL01301202P90961XX S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L.
CUI: 210622. Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Kedves szülők, nevelők!
Köszönjük mindazoknak,
akik személyi jövedelemadójuk
2–3,5%-ával támogatják
a Napsugár Alapítványt.

Ha ebben az évben is méltónak tartanak a támogatásra, kérjük, töltsék ki a mi adatainkkal a 230. számú űrlapot, és küldjék el a helyi Pénzügyi Hivatalhoz. Az űrlap honlapunkról is letölthető:

www.napsugar.ro

Adataink:

Fundația Culturală Napsugár;
Cod de identificare fiscală:

7714627;

Cont IBAN:

RO16RNCB0106026613330001

Leadási határidő:

2020. MÁJUS 25.

Köszönjük bizalmukat
és támogatásukat!

A Napsugár és a Szivárvány

Csipike- képtár

Brediceanu
Denisa,
Szatmárnémeti

Deák Lilla
és Anikó,
Zilah

Nemes Natália,
Tordatúr

Szász Dorka,
Maroshévíz

Angi Boglárka,
Gyergyóditró

Fekete
Noémi,
Gyergyó-
ditró

Ára 4 LEJ

